

BDT2016. 3455.

I. Valamely személlyel szemben folyamatban volt büntetőeljárások ténye, az esetek ismertetése, a büntetés kiszabása bűnügyi személyes adatnak minősül. Ezek közzétételének megítélése során a bíróságnak a személyes adatok védelmére vonatkozó szabályok és a sajtószabadság alapjoga megfelelő érvényesülésének összemérése alapján kell eljárnia.

II. A bűnügyi személyes adatok kezelése akkor jogszerű, ha mások jogos érdekének érvényesítése céljából szükséges, és ezen érdekek érvényesítése a személyes adatok védelméhez fűződő jog korlátozásával arányban áll.¹

Alkalmazott jogszabályok: 1959. évi IV. tv. 75. § (1) bek.; 2010. évi CIV. tv. 4. § (3) bek.; 2011. évi CXII. tv. 5. § (2) bek. a), c) pont, 6. § (1) bek. b) pont

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy a II. rendű alperes megsértette a felperes képmásvédelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az általa üzemeltetett honlapon 2013. április 17. napján megjelent „Színészeket toboroz az ózdi fojtogató” című cikkének illusztrációjaként a felperesről a hozzájárulása nélkül közölt fényképfelvételt. Kötelezte a II. rendű alperest a jogsértés abbahagyására, és eltiltotta a további jogsértéstől. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette az elektronikus kereskedelmi szolgáltatások, valamint az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások egyes kérdéseiről szóló 2001. évi CVIII. törvény (a továbbiakban: Ektv.) 2. § c) pontját, 7. § (2) bekezdését, a 7. § (5) bekezdését, a 10. §-át és a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959-es Ptk.) 80. § (1) bekezdését.

Az ózdi fojtogató megjelölés jogsértő jellegével kapcsolatosan azt állapította meg, hogy ennek használata nem sérti a felperes jóhírnevét, sem becsületét és az emberi méltósághoz fűződő jogát, továbbá a magántitok védelméhez fűződő személyiségi jogát sem. A felperest az alperesek nem ok nélkül illették a sérelmezett ragadványnévvel, mivel a felperes egy ember életét korábban kioltotta. Az alperesi írások azt a megnevezést használták, amely már korábban szélesebb kör előtt is ismert volt. A „Színészeket toboroz”, a „Neten vadászik”, valamint a „Színitanodát nyitott az ózdi fojtogató” közléseket szintén nem minősítette jogsértőnek, mivel megítélése szerint ezek is valóságos tényeken alapultak. A felperes sem vitatta azt, hogy álnéven adott utasításokat virtuális üzenethálózaton keresztül a jelentkezőknek fojtogatással befejeződő szituációk eljátszására. A felperes által vezetett színjátszó körökben a fojtogatás motívuma minden alkalommal megjelent. Kiemelte a bíróság, hogy a felperes által elkövetett cselekmény tárgyi súlya és a fojtogatásnak mint elkövetési magatartásnak a felperes későbbi szerepvállalásai alkalmával való visszatérő jellege volt az, ami az emberek érdeklődését a személye iránt

¹ Megjelent: Bírósági Döntések Tára 2016/3/32.

felkeltette.

[3] Az alperesi cikkeket követő olvasói hozzászólások jogsértő jellege tekintetében a bíróság elsősorban azt állapította meg, hogy az alperesek tartalomszolgáltatóknak minősülnek, de közvetítő szolgáltatók, mivel tárhelyszolgáltatást nyújtottak, és azon az igénybe vevők által biztosított információkat tárolták. A közvetítő szolgáltató a tartalom előállításába nem avatkozik be, ezért a felelőssége korlátozott.

[4] A bíróság megállapította, hogy maga a felperes sem hivatkozott arra, hogy az alpereseket korábban értesítette volna arról, hogy az olvasói kommentárok jogsértőek. Ennek hiányában azonban a kommentek jogsértő jellegével összefüggésben az alperesek felelőssége nem volt megállapítható. Az elsőfokú bíróság szerint az alperesek nem sértették meg a felperes jóhírnévhez, becsülethez, emberi méltósághoz fűződő jogát azzal sem, hogy a felperessel szemben folyamatban volt büntetőeljárás adatairól tájékoztatást adtak. A közlések abból a szempontból tartalmaztak jelentős megállapításokat, hogy a felperes korábban színtanodát szervezett, próba közben megölt egy fiatal lányt, majd később is felelősségre vonták hasonló magatartás miatt, és újra színművészetet kíván tanítani. Ezzel összefüggésben annak ismételt megemlézése, hogy a felperest korábban milyen bűncselekményért ítélték el, és milyen elkövetési magatartást tanúsított, nem volt jogszabálysértőnek minősíthető. Nem ítélte alaposnak a bíróság a felperesnek azon kereseti igényét sem, hogy az „ózdi fojtogató” megjelölés, valamint a bűnügyi személyes adatainak ismételt felidézése a magánélethez fűződő személyiségi jogát sértették. Ezzel kapcsolatosan visszautalt az egyéb jogsértések címén előterjesztett kereseti igények indokolásaira.

[5] A felperesnek a képmáshoz fűződő jog megsértésével kapcsolatos igénye tekintetében a bíróság elsősorban azt fejtette ki: a felperes nem volt közszereplő. Az a tény, hogy a felperes egy weboldalt tart fenn saját művei közzétételére, és ott felhívásokat intéz az oldal látogatóihoz, nem minősíthető közszereplésnek. Az itt közzétettek nem jutottak el olyan széles körű nyilvánossághoz, ami a közszereplői minőséghez szükséges közéleti státuszt megalapozná. A felperes a saját honlapján történt képmás elhelyezésével más számára nem adott felhatalmazást ahhoz, hogy ezt a képmást korlátlanul felhasználja. A jogsértés súlya szempontjából tekintette értékelhetőnek azt, hogy a felperes felhívására a II. rendű alperes később a felvételen a felperes képmását felismerhetetlenné tette. Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság a felperes képmáshoz fűződő személyiségi jogsérelmét megállapította. Az elsőfokú bíróság ezen túlmenően a II. rendű alperest a jogsértés abbahagyására kötelezte, és eltiltotta a további jogsértéstől.

[6] A felperes nem vagyoni kártérítési igényét egyrészt azért utasította el, mert az személyiségi jogsérelem hiányában nem lehetett alapos, másrészt a II. rendű alperes vonatkozásában úgy ítélte meg, hogy a képmás rövid ideig való közzététele nem volt olyan súlyú jogsértés, amelyet nem vagyoni kártérítéssel kellett orvoslani. Figyelembe vette, hogy a felperes is utalt korábbi cikkekben olyan jogsértésekre, melyek az általa állított sérelmek kiindulópontját képezték. A képmással való visszaélés a felperes állítása szerint sem volt a sérelmek fő kiváltó oka. A felperes nem kifejezetten ezzel a fényképfelvétellel vált azonosíthatóvá és felismerhetővé lakókörnyezetében, mivel a kisvárosias környezetben egyébként is ismerték, és a nagyobb nyilvánosság számára a korábbi cikk által is ismertté vált.

[7] Az elsőfokú bíróság döntésével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperesek keresete szerinti marasztalását. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az okirati bizonyítékok, a tanúvallomások helytelen értékelése alapján téves következtetéseket vont le, és az iratokkal ellentétes tényállást állapított meg. A „fojtogató” megnevezés köztudomásúlag sorozatgyilkost jelent, és egy ilyen személlyel azonos módon ábrázolták őt. Téves az a következtetés, hogy az „ózdi fojtogató” megjelölés

tényleges cselekménye miatt ragadt volna rá. A vele szemben folyamatban volt büntetőeljárások során nem állapították meg az egyenes szándékát a bűncselekmények elkövetése tekintetében, és nincs olyan büntetőbírói ítélet, amely azt mondta volna ki, hogy fojtogató. A büntetőeljárás eredményeként kiszabott intézkedés jogszabály szerinti letöltése esetén a társadalomnak az elkövetővel szembeni valamennyi rosszallása kimerül és kielégítést nyer. Az alperesek magatartása a társadalmi rosszallás indokolatlan, törvényeken túli meghosszabbítását eredményezi, amely ellentétes a jogszabály céljával. Hivatkozott arra, hogy egy másik eljárásban a bíróság ideiglenes intézkedésként eltiltotta azon per alpereseit az „ózdí fojtogató” elnevezés további alkalmazásától. Az alperesek által közzétett cikkek nem az ellene évtizedekkel korábban folyamatban volt büntetőeljárásról való tájékoztatás szándékával íródtak, hanem bizonyítatlan tényállítások csoportosításával, valós tények elhallgatásával kívánták azt a látszatot kelteni, hogy jogsértő cselekmény elkövetésére készül. Korábbi elítélésének felemlegetése felesleges és öncélú volt az alperesek részéről. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a döntésével szembehelyezkedett a Kúria internetes kommentekért való szolgáltatói felelősséggel kapcsolatban hozott, illetőleg az ezt jóváhagyó alkotmánybírói határozatokkal. Előadta, hogy az alperesek ugyan jogellenes tevékenység folytatására utaló körülményeket a felületeiken nem voltak kötelesek keresni, de ezt egyébként kötelezettség hiányában is megtették, mivel weboldalaikat moderálták. Ebben a körben hivatkozott arra, hogy felszólítására a II. rendű alperes megváltoztatta az általa közzétett cikk címét, illetőleg az online megjelent cikkének harmadik változatában a képmását eltakarta. Álláspontja szerint az alperesek nem tartották be a moderálás terén az általában elvárható magatartás követelményeit, másrészt a saját moderálási szabályait sem, saját felróható magatartásaikra pedig előnyök szerzése végett nem hivatkozhatnak.

[8] Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

[9] A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében szintén az elsőfokú bíróság döntésének helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint téves az a felperesi nézet, mely szerint a fojtogató szó a sorozatgyilkos kifejezéssel egyenértékű. Ennek eldöntésében nem játszik szerepet az, hogy a felperest pontosan milyen büntetőjogi minősítés mellett ítélték el, mert a felperes a saját maga által kifejtett tevékenység miatt több alkalommal részesült szabadságvesztés büntetésben. Ez egyébiránt még a sorozat jellegét is alátámasztja. Az „ózdí fojtogató” ragadványnév vagy gúnynév sajtó általi használatát a felperes nem kifogásolhatja, mivel az a valóságnak megfelelően írja le a tevékenységét. A büntetett előéletre utaló alperesi kifejezések sem valósíthatnak meg jogsértést, mivel ezzel kapcsolatos különleges személyes adat (büntetett előélet) jogi értelemben vett közzétevése nem történt meg, csak a szabadságvesztés büntetés tényét jelentette meg. Megalapozatlanul hivatkozott a felperes arra, hogy az alperesi tényközlések indokolatlan, a társadalmi rosszallás törvényen túli meghosszabbítását jelentik. Nem voltak öncélúak azok a közlések sem, melyek a felperes újabb „pedagógusi szerepvállalásáról” szóltak, mivel nem a felperes lejáratását célozták, hanem figyelemfelhívó jellegük volt. Olyan állítás nem szerepelt az érintett sajtóközlésben, hogy a felperes újabb feltűnése jogsértő cselekmények elkövetését jelentené. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy más büntetőügyben hozott döntés a polgári bíróságot nem köti, ezért közömbös, hogy egy rágalmozás vétsége miatti ügyben egy harmadik személyt a bíróság az „ózdí fojtogató” kifejezés használata miatt elítélt. Az elsőfokú bíróság szintén helyesen döntött abban, hogy a tárhelyszolgáltató csak akkor marasztalható a kommentekben foglalt jogsértő jellege miatt, ha tudomást szerez az információ jogellenes voltáról. Ilyen ismerettel a II. rendű alperes sem rendelkezett. Amikor a felperes a képmásának közzétételét sérelmezte, akkor azt haladéktalanul eltakarta, ezért magatartása megfelelt a jogszabályi rendelkezéseknek.

[10] **A fellebbezés nem alapos.**

[11] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján csak a fellebbezés korlátai között bírálhatta felül az elsőfokú bíróság ítéletét. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[12] A másodfokú bíróság elsősorban azt emeli ki a tényállásból, hogy a felperest ugyanolyan körülmények közötti és ugyanolyan cselekmény miatt két ízben jogerősen elítélték, és ez azzal volt kapcsolatos, hogy a felperes drámai szituáció eljátszása közben mást, illetve másokat fojtogatott. Ezen túlmenően volt vele szemben további olyan büntetőeljárás, melyben a felperest az eljáró bíróság a vád alól felmentette, de nem lehetett figyelmen kívül hagyni azt a tény, hogy ezen eljárás alapja is a felperes olyan magatartása volt, amikor mást fojtogatott. Ezek a felperes életének, illetőleg életvitelének olyan jelentős eseményei, amelyeket mindenképpen meghatározónak lehet minősíteni az esetek ismétlődő, visszatérő és rendkívüli súlya miatt.

Kétségtelen, hogy a felperessel szemben folyamatban volt büntetőeljárások ténye, az esetek ismertetése, a büntetés kiszabása bűnügyi személyes adatnak minősül, amelynél az alperes személyére tekintettel azt kellett vizsgálni, hogy a sajtószabadság alapjogának érvényesülése milyen befolyásoló erőt jelent a felperes adatainak védelmével szemben.

Jelentős érvek hozhatók amellest, hogy egy bűncselekmény elkövetéséért a jogerős bírósági határozat alapján büntetését kitöltő személlyel szemben időről időre senki se hánytorgassa fel az érintettnek a bűncselekmény elkövetését, és azzal lépten-nyomon ne szembesítse ismét az elkövetőt. A büntetés végrehajtásának egyik fő célja az, hogy az elítélt a büntetés kitöltését követően a későbbiekben már ne kövessen el további bűncselekményt. A büntetés végrehajtásának eszközével történik az elítélt társadalomba való visszavezetése. A büntetés kitöltésével egyrészt az elítéltnek készen kell állnia a megszokott társadalmi keretek közötti életvitelre, ugyanakkor a másik oldalról a társadalomnak is késznek kell mutatkoznia az elítélt visszafogadására. **A visszailleszkedés esélyét nagyban veszélyezteti, ha a sajtó a tájékoztatási jogát és kötelezettségét túlteljesítve visszatérően taglal egy bűncselekményt úgy, hogy arra különösebb ok nem mutatkozik. Amennyiben a sajtó egy-egy ismertebb bűncselekményről és annak elkövetőjéről újból beszámol, ehhez nyomós indokokkal kell rendelkeznie.**

A felperes életrajzi adatai alapján megállapítható, hogy időről időre visszatér olyan tevékenységekhez, amelyek színészi játékkal, illetőleg színházi rendezéssel kapcsolatosak. Arra nézve azonban nem merült fel adat, hogy a felperes ezen a területen kifejezetten a művészi tevékenysége alapján jelentős eredményekkel vagy kiemelkedő ismeretekkel rendelkezne. Alapvető ismertségét éppen azoknak az eseteknek köszönheti, melyekkel összefüggésben büntető eljárások indultak vele szemben. Ennél fogva nem található magyarázat arra, hogy a felperes miért foglalkozik rendszeresen a fojtogatás témájával.

[13] **Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt, hogy az alperesek bűnügyi személyes adatot [2011. évi CXII. tv. (a továbbiakban: Info tv.) 3. § (4) bekezdés] kezeltek, amikor a felperes teljes nevét nyilvánosságra hozva számoltak be arról, hogy a felperesnek milyen büntetőügyei voltak.**

Az Info tv. 4. § (1) bekezdése értelmében a személyes adat kizárólag meghatározott célból, jog gyakorlása és kötelezettség teljesítése érdekében kezelhető. Az adatkezelésnek minden szakaszában meg kell felelni az adatkezelés céljának, az adatok felvételének és kezelésének tisztességesnek és törvényesnek kell lennie.

A jogszabály alapján a személyes adatok kezelése során - ideértve a nyilvánosságra hozatalt is - csak a cél megvalósulásához elengedhetetlenül szükséges személyes adat kezelhető. Ezen túlmenően a személyes adat kezelésére nem kizárólag az Info tv. 5. § (2) bekezdésének *a)* és *c)* pontjai vonatkoznak, hanem az Info tv. 6. § (1) bekezdésének *b)* pontja is. A szabály szerint a

személyes adat kezelhető akkor is, ha az adatkezelő vagy harmadik személy jogos érdekének érvényesítése céljából szükséges, és ezen érdek érvényesítése a személyes adatok védelméhez fűződő jog korlátozásával arányban áll.

[14] Az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdése alapján mindenkinek joga van véleménynyilvánítási szabadságához. A (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy Magyarország elismeri és védi a sajtó szabadságát és sokszínűségét, biztosítja a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatás feltételeit.

[15] **A sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 4. § (3) bekezdése alapján a sajtószabadság gyakorlása nem valósíthat meg bűncselekményt vagy bűncselekmény elkövetésére való felhívást, nem sértheti a közérkölcset, valamint nem járhat mások személyiségi jogainak sérelmével. Mindezek alapján a bűnügyi személyes adatok közzétételével kapcsolatban a személyes adatok védelmével foglalkozó szabályok és a sajtószabadság alapjogának összemérésével kellett eljárni.**

[16] Az információs önrendelkezési jog megfelelő érvényesülése alapján a személyes adatoknak az érintett hozzájárulása nélküli, jogos érdekből való kezelésére rendkívül szűk körben kerülhet sor. Ezzel szemben az alkotmánybírói gyakorlat a véleménynyilvánítás szabadságából eredeztethető, a szólásszabadság intézményének tekintett sajtószabadság megfelelő érvényesülését abban határozza meg, hogy az egyén és a közösség szempontjából kiemelt jelentőségű jogról van szó, mert ez a demokratikus és plurális társadalom alapját képezi. Kiemelt szerepe együtt jár azzal, hogy csak kivételes esetekben kell engednie más jogok érvényesülésének {7/2014. (III. 7.) AB határozat [39] és [42]}. E szerint a szűk körben korlátozható magánszféra védelmét és a szintén csak szűk körben visszafogható, társadalmi érdekeket szolgáló alapjog konfliktusát kellett megítélni az adott jogvita alapján.

A magánszféra oltalmának visszaszorítása indokolt azokban az esetekben, amikor kiemelkedő súlyú bűncselekményekről kíván - akár ismételten - beszámolni a sajtó. Ilyen kiemelkedő jelleg tulajdonítható az olyan eseteknek, melyet pl. jelentős értékre követnek el, az elkövetési tárgy kiemelkedő, vagy a cselekmény büntetési tétele igen magas lehet. Ezekben az esetekben fokozott érdek fűződik ahhoz, hogy a társadalom megfelelő ismereteket szerezzen az eseményekről, mivel az alapul szolgáló cselekmények éppen a társadalom jogszerű, békés működése ellen hatnak. **A jelentős súlyú bűncselekmények elkövetése és következményei közérdeklődésre tarthatnak számot, ezekben az esetekben a sajtószabadság érvényesülésének kell elsőbbséget biztosítani.**

A kiemelt súlyú bűncselekménnyel kapcsolatos eseményekről a sajtó beszámolhat, ennek során az érintett nevét és egyéb személyes adatát is feltüntetheti a személyes adatok védelmére vonatkozó szabályok megsértésére vonatkozó következmények alkalmazása nélkül.

[17] Jelen esetben a felperes három ízben állt bíróság előtt rendkívül hasonló ténybeli alapokon nyugvó cselekmények miatt, és ebből két alkalommal a büntetőbíróság elítélte, egyszer pedig felmentette. **A felperesnek színészképzéssel kapcsolatos ismételt nyilvánosság elé lépése olyan esemény, melyről a sajtó okkal számolt be figyelemfelhívó jelleggel, mivel a felperes ilyen tevékenysége az ismert események alapján mások számára riasztó és veszélyt rejt magában.** Ezek az összefüggések nem tették indokolatlanná az alperesi médiatartalmakban a felperes megnevezését és a hozzá köthető bűncselekmények, büntetőeljárások és büntetések ismételt közzétételét. Az újbóli közzététel nem volt cél nélküli, mert igen jelentős társadalmi érdek fűződik a felperes saját maga által hirdetett tevékenységével kapcsolatban ahhoz, hogy a hasonló jellegű tevékenysége során történtek megismerhetők, feleleveníthetők legyenek. **Mindezen okokból a másodfokú bíróság is úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást, amikor úgy döntött, hogy a felperes bűnügyi személyes adatainak közzétételével az alperesek jogsértést nem követtek el a felperes sérelmére, és a felperesnek a jóhírnévhez, becsülethez, emberi**

méltósághoz, magánélethez való személyiségi jogai nem sérülhettek.

[18] Osztotta a másodfokú bíróság azt az elsőfokú bírósági álláspontot, mely szerint az „ózdí fojtogató”, illetőleg önmagában a fojtogató ragadványnév használata személyiségi jogsértést nem jelenthetett a felperes számára. A fojtogató megnevezés sorozatos halálos eredménnyel járó elkövetési jelleget egyébként nem jelent, másrészt nem hagyható figyelmen kívül, hogy a felperes több alkalommal követett el olyan cselekményeket, amelyben a fojtogató jellegű magatartásnak jelentősége volt. A megjelölés alkalmazásának szempontjából közömbös, hogy a felperessel kapcsolatban az elmarasztaló határozatok a büntetőjogi értelemben vett egyenes szándékot megállapítottak-e. Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy a felperes megítélése szempontjából annak volt rendkívüli jelentősége, hogy a felperes ténylegesen milyen cselekményeket követett el. Az „ózdí fojtogató” jelzős szerkezet a felperes által megjelölt egyik személyiségi jogot sem sértette, mert a felperesre vonatkoztatott használata korábban is ismeretes volt, és megfogalmazásában sem lehetett sértő, valótlan vagy megalázó, mivel alkalmazása valós alapokon nyugodott.

A felperes által sérelmezett azon közlések, melyek a színtanoda megnyitására, illetőleg a tanítványok interneten való toborzásra vonatkoztak, szintén nem sértették a felperes személyiségi jogait. Ezekkel kapcsolatban figyelemmel kellett lenni a felperes fentebb hivatkozott előéletére, valamint arra, hogy a felperes vélhetően nem kívánja tudatosítani magában azt, hogy a korábbi cselekményei milyen nagymértékben veszélyesek másokra. A felperes cselekményeinek ismeretében a közlések nem voltak önkényesnek, szenzációhajhásznak minősíthetők, mivel alapvetően figyelemfelhívó tartalmat képviseltek utalva a felperes korábbi magatartásának veszélyeire is.

[19] Helyes volt az elsőfokú bíróság állásfoglalása a II. és III. rendű alpereseknek mint tárhelyszolgáltatóknak a kommentekért való felelősségével kapcsolatos döntés tekintetében is.

Az Ektv. 10. § a) és b) pontjai szerint a közvetítő szolgáltató akkor nem felel az igénybe vevő által biztosított információért, ha nincs tudomása az információval kapcsolatos jogellenes magatartásról, vagy arról, hogy az információ bárkinek a jogát vagy jogos érdekét sérti; illetve ha erről tudomást szerzett, haladéktalanul intézkedik az információ eltávolításáról, vagy a hozzáférést nem biztosítja.

A felperes a pert megelőzően nem lépett fel a II. és III. rendű alperesekkel szemben annak érdekében, hogy távolítsák el az általa sérelmesnek ítélt bejegyzéseket, az alpereseknek pedig nem volt kötelessége az Ektv. 7. § (3) bekezdése szerint a tárolt, hozzáférhetővé tett információkat eltávolítani. Amennyiben az érintett nem hozza a közvetítő szolgáltató tudomására azt, hogy megítélése szerint a kommentek reá nézve jogsértő tartalmúak, a közvetítő szolgáltató nincs olyan helyzetben, hogy az eltávolításról intézkedjen, márpedig ha nincs tudomása a jogsértő jellegről, akkor a felelőssége nem állapítható meg. A kommentelés miatti felelősség gyakorlati megítélése esetről esetre történik, a felperes által hivatkozott legfelsőbb bírósági és alkotmánybírósági döntések eredményei általános jelleggel nem alkalmazhatók minden egyedi ügyre.

[20] Osztotta a másodfokú bíróság azt az elsőfokú bírósági álláspontot, mely szerint a képmáshoz fűződő személyiségi jog megsértése miatt a felperest a perbeli esetben nem illeti nem vagyoni kártérítés. A jogsértés súlya - a II. rendű alperes fent hivatkozott figyelemfelhívó jellegű tevékenysége miatt - nem volt olyan mértékű, ami a nem vagyoni kártérítés alkalmazását indokoltá tette.

[21] Mindezekre tekintettel az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését helybenhagyta [Pp. 253. § (2) bek.]. (Fővárosi Ítéletábla 2. Pf. 20 482/2015/9/II.)